

Sygnatura akt VI GC 332/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **sp. z o.o. w G.**

przeciwko **M. M.**

o zapłatę 2 909,56 zł

**I. prostuje oczywistą omyłkę pisarską zawartą wyroku zaocznym z dnia 28 lipca 2014r., sygn. akt VI GC 332/14 w ten sposób, że w miejsce błędnego oznaczenia w komparycji wyroku powoda: (...) Sp. z o.o. w G.” wskazuje prawidłowe: (...) Sp. z o.o. w G.” oraz w miejsce błędnego oznaczenia w sentencji (pkt I) wyroku powoda: (...) Sp. z o.o. w G.” wskazuje prawidłowe: (...) Sp. z o.o. w G.”**

**II. wyrok zaoczny z dnia 28 lipca 2014r., sygn. akt VI GC 332/14, w części uwzględniającej powództwo (pkt I) utrzymuje w mocy co do kwoty 3.672,56 zł (trzy tysiące sześćset siedemdziesiąt dwa złote 56/100) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.909,56 zł od dnia 14 października 2011r., w pozostałym zakresie wyrok ten uchyla i powództwo oddala,**

**III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 770,54 zł (siedemset siedemdziesiąt złotych 54/100) tytułem kosztów procesu.**

## UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. M. kwoty 3.822,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.909,56 zł od dnia 14 października 2011r. i od kwoty 912,99 zł od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że jego roszczenie wynika z przepisu art. 299 k.s.h. Pozwany był członkiem zarządu (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., wobec której powód posiada stwierdzoną tytułem wykonawczym wierzytelność. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko w/w spółce nie doprowadziło do zaspokojenia tej wierzytelności. Kwotę dochodzoną pozwem stanowi suma wierzytelności wobec (...) Sp. z o.o. stwierdzona tytułem wykonawczym obejmująca należność (2.909,56 zł), koszty procesu (647,- zł) oraz koszty egzekucyjne (115,99 zł) i koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym (150,- zł).

Wyrokiem zaocznym z dnia 28 lipca 2014r., sygn. akt VI GC 332/14, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.822,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.909,56 zł od dnia 14 października 2011r., dalej idące powództwo oddając oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 840,- zł tytułem kosztów procesu, zaś wyrokowi nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

W sprzeciwie od tego wyroku zaocznego, pozwany wniósł o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Zarzucił, że powód nie wykazał przesłanki bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnej spółki. Nie podjął działań w celu realnego uzyskania zaspokojenia. Bezskuteczność egzekucji stwierdzono jedynie z tych składników majątku dłużnej spółki, do których wierzyciel skierował egzekucję. Nadto nie

wykazano czy i kiedy dłużna spółka winna była złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości ani że powód poniósł w związku z tym szkodę.

### **Sąd ustalił.**

Pozwany pełnił funkcję członka zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

Bezsporne.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 marca 2011r., sygn. akt VI GNc 496/12, Sądu Rejonowego w Gdyni, nakazano (...)Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., aby zapłacił na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 2.909,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 października 2011r. oraz kwotę 647,- zł tytułem kosztów procesu.

**Dowód:** nakaz zapłaty sygn. akt VI GNc 496/12 – k. 8.

W oparciu o w/w tytuł wykonawczy, na wniosek powoda, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu K. R., prowadził przeciwko (...)Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. postępowanie egzekucyjne sygn. akt (...). Egzekucję skierowano do: ruchomości, wierzytelności i rachunków bankowych. W wyniku czynności egzekucyjnych ustalono, że dłużnik nie posiada wierzytelności, w siedzibie dłużnika brak jest wartościowych ruchomości. Dłużna spółka posiada pojazd marki B. (...) rok produkcji 2004, którego miejsce położenia nie udało się ustalić. Należąca do spółki nieruchomość zabudowana (prawo użytkowania wieczystego i prawo własności budynków), o powierzchni 0,0992 ha położona w W. przy ul. (...) jest zaniedbana i obciążona hipoteką umowną zwykłą o wartości 230.000,- zł na rzecz K. F. i E. F., hipotekami przymusowymi o wartości 7.027,20 zł i 11.420,80 zł na rzecz R. D. oraz hipoteką przymusową o wartości 109.588,00 zł na rzecz Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w W.. Na wniosek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., w sprawie sygn. akt (...), z nieruchomości tej wszczęto egzekucję, do której przyłączyli się wierzyciele: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. (...), (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. (...), (...) Spółka Akcyjna w W. (...), (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. (...), J. W. (...), (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. (...), (...)Spółka Akcyjna w W. (...)i (...), (...)Oddział w Polsce w W. (...), (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. (...), (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. (...) i J. J. (...).

**Dowód:** wniosek egzekucyjny, zawiadomienie o zajęciu z dn. 26.06.2012r., pismo z dn. 7.08.2012r. (wysłuchanie wierzyciela i dłużnika przed umorzeniem postępowania), zajęcie wierzytelności, zajęcia rachunków bankowych, protokół czynności, informacja CEPiK – w aktach egzekucyjnych sygn. akt (...); odpis z księgi wieczystej KW Nr (...) – k. 21 – 29.

Postanowieniem z dnia 28 września 2012r., sygn. akt (...), Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu K. R. umorzył postępowanie egzekucyjne oraz ustalił jego koszty na kwotę 115,99 zł, obciążając nimi dłużnika i zobowiązując go do ich zwrotu na rzecz wierzyciela. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że egzekucja z wierzytelności dłużnika nie przyniosła rezultatu. W siedzibie dłużnik nie prowadzi działalności od 2 lat i brak jest w niej wartościowych ruchomości. Miejsce położenia pozostałych ruchomości nie jest znane. Nieruchomość dłużnika jest w złym stanie.

**Dowód:** postanowienie sygn. akt (...)- k. 7.

Pismem z dnia 7 listopada 2012r., powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wynikającego z nakazu zapłaty sygn. akt VI GNc 496/12 oraz kosztów postępowania egzekucyjnego.

**Dowód:** pismo z dn. 7.11.2012r. – k. 6.

### **Sąd zważył.**

W komparycji i sentencji wyroku zaocznego z dnia 28 lipca 2014r., sygn. akt VI GC 332/14, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu błędnie oznaczył powoda jako (...) Sp. z o.o. w G.” (w komparycji) i (...) Sp. z o.o. w G.” (w sentencji). Tymczasem prawidłowe oznaczenie powoda to (...) Sp. z o.o. w G.”, co wynika wprost z treści pozwu i załączonego do niego odpisu z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. W/w omyłka miała zatem niewątpliwie charakter oczywisty. Zgodnie z art. 350 § 1 k.p.c., sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Skoro zatem wyrok zaoczny z dnia 28 lipca 2014r. zawierał oczywistą omyłkę pisarską, należało ją sprostować, o czym na podstawie powołanego przepisu orzeczono w pkt I wyroku.

Merytoryczną ocenę zgłoszonego roszczenia należy poprzedzić wyjaśnieniem, że sprawa została pierwotnie rozstrzygnięta wyrokiem zaocznym wydanym w dniu 28 lipca 2014r., sygn. akt VI GC 332/14, na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. Pozwany, mimo doręczenia mu odpisu pozwu i zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stawiał się na niej ani nie złożył odpowiedzi na pozew. Rozstrzygając sprawę wyrokiem zaocznym, Sąd przyjął za prawdziwe okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie, gdyż nie budziły one wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Stan faktyczny niniejszej sprawy ustalono na podstawie zaoferowanych przez obie strony dowodów z dokumentów w postaci: odpisu z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, nakazu zapłaty sygn. akt V GNc 496/12, postanowienia sygn. akt (...), odpisu z księgi wieczystej i wezwania do zapłaty a także – znajdujących się w aktach egzekucyjnych sygn. akt (...)- wniosku egzekucyjnego, zajęć wierzytelności, protokołu czynności i informacji CEPiK – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie zaprzeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym.

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy sygn. akt VI GNc 496/12, gdyż Kodeksowi postępowania cywilnego obcy jest dowód z akt innej sprawy. Dopuszczalny jest jedynie dowód z dokumentów znajdujących się w takich aktach, których jednak powód (reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika) nie wskazał. Oddaleniu podlegał także wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność czy majątek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. do dnia otwarcia likwidacji wystarczał na zaspokojenie wierzytelności powoda. Dowód z opinii biegłego, służyć ma ocenie faktów istotnych dla sprawy a nie ich ustalaniu bądź poszukiwaniu. To strony winny wykazywać fakty, z których wywodzą skutki prawne, a zadaniem biegłego jest naświetlenie wyjaśnianych okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych, przy uwzględnieniu zebranego w toku procesu i udostępnionego mu materiału sprawy ( **vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 grudnia 2013r., sygn. akt I ACa 704/13, LEX Nr 1416112). W niniejszej sprawie pozwany nie twierdził ani nie dowodził, że majątek dłużnej spółki wystarczyłby na pokrycie jej zobowiązań wobec powoda, ani nawet że majątek taki istniał (czemu przeczył wynik postępowania egzekucyjnego sygn., akt (...)). Dopiero wykazanie tej okoliczności mogłoby uzasadniać zasięgnięcie wiadomości specjalnych w celu ustalenia jego rzeczywistej wartości. Powyższe czyniło zatem istotny wniosek bezprzedmiotowym i rodziło przekonanie o zgłoszeniu go wyłącznie w celu przedłużenia postępowania (art. 217 § 3 k.p.c.).

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy obejmujące bezsporny fakt pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Jakkolwiek okoliczność ta nie wynikała z przedstawionego przez powoda odpisu z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, to jednak pozwany w sprzeciwie od wyroku zaocznego nie przeczył tym okolicznościom (art. 230 k.p.c.). Istnienie wierzytelności powoda wobec dłużnej spółki potwierdzał tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty sygn. akt VI GNc 496/12 oraz postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu K. R. sygn. akt (...). Poza sporem pozostawało, że wierzytelność ta istniała w czasie pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu dłużnej spółki.

Zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Przesłankami odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania jest zatem: po pierwsze – sprawowanie mandatu w czasie istnienia niewykonanego przez spółkę zobowiązania, a po wtóre – bezskuteczność dochodzenia jego zaspokojenia od samej

spółki. Podkreślenia wymaga, że decydujące znaczenie ma tu samo istnienie zobowiązania w okresie pełnienia funkcji w zarządzie, a nie jego wymagalność lub tym bardziej moment stwierdzenia bezskuteczności jego egzekucji (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2006r., sygn. akt V CSK 39/06, LEX Nr 376485; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2003r., sygn. akt V CK 198/02, Wokanda z 2004/6/7; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010r., sygn. akt V CSK 248/09, OSNC z 2010r., Nr 10, poz. 141; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010r., sygn. akt I CSK 269/09, LEX Nr 583723; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2007r., sygn. akt II CSK 381/06, LEX Nr 327921). Przesłanka ta została spełniona w niniejszej sprawie. Wierzytelność powoda powstała w październiku 2011r. (na co wskazuje data naliczenia odsetek w nakazie zapłaty sygn. akt VI GNc 496/12). Pozwany nie przeczył zaś twierdzeniom pozwu, że w czasie istnienia tej wierzytelności, pełnił funkcję członka zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Dla powyższego, indyferentnym pozostaje data wymagalności wierzytelności powoda, jak i data, w jakiej wierzyciel zdecydował się na dochodzenie jej na drodze sądowej i uzyskał tytuł wykonawczy. Dla porządku należy dodać, że skoro wierzytelność ta została stwierdzona prawomocnym orzeczeniem sądu (art. 365 k.p.c.), sąd w sprawie o roszczenia z art. 299 §1 k.s.h., nie może badać, czy stwierdzone w nim zobowiązanie istnieje i w jakim rozmiarze (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007r., sygn. akt III CSK 227/06, OSNC-ZD z 2008r., Nr 1, poz. 19).

Odpowiedzialność w oparciu o powołany przepis art. 299 § 1 k.s.h. ma charakter subsydiarny i aktywuje się jedynie w sytuacji, gdy spółka nie jest w stanie samodzielnie wykonać swojego zobowiązania. W konsekwencji na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia, że próba uzyskania zaspokojenia od dłużnej spółki nie przyniosła rezultatu (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2008r., sygn. akt III CSK 12/08, LEX Nr 447785; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 czerwca 2011r., sygn. akt VI ACa 1441/10, LEX Nr 983728; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2011r., sygn. akt II CSK 451/10, LEX Nr 1027170). Roszczenie z art. 299 § 1 k.s.h. stanowi ostateczne zabezpieczenie roszczeń wierzycieli przeciwko spółce. Jeśli więc po stwierdzeniu bezskutecznej egzekucji okaże się, że wierzyciel może jednak uzyskać zaspokojenie od spółki, to jest brak podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia z majątku członków zarządu spółki. Z kolei bezskuteczność egzekucji może być przy tym dowiedziona każdym środkiem dowodowym (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2009r., sygn. akt I CSK 34/09, OSNC-ZD z 2010r., Nr 2, poz. 57). Wierzyciel nie ma bowiem obowiązku wszczynania egzekucji singularnej wobec dłużnej spółki w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy wynika, że nie przyniesie ona rezultatu. Jakkolwiek przesłanka odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. jest spełniona, gdy skuteczna egzekucja wobec spółki nie jest w ogóle możliwa, a nie gdy jest niemożliwa z jednego z kilku składnika majątku, to jednak wykazania tej okoliczności (bezskuteczności egzekucji do całego majątku spółki) nie może być rozumiane schematycznie. Nie ma przeto potrzeby kierowania egzekucji do tych składników majątku spółki, z których uzyskanie zaspokojenia jest w istniejących okolicznościach faktycznych nierealne (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2009r., sygn. akt V CSK 460/08, LEX Nr 584780). Niemniej w niniejszej sprawie, powód – niezwłocznie po uzyskaniu w tytule wykonawczego (w maju 2012r.) doprowadził (w czerwcu 2012r.) do wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko (...)Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., które jednak nie przyniosło rezultatu w postaci zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności. Jak wynika z przeprowadzonych dowodów, egzekucję skierowano do ruchomości i wierzytelności dłużnej spółki. Okazało się jednak, że nie przysługują jej żadne wierzytelności, a sama spółka nie prowadziła działalności, zaś w jej siedzibie nie stwierdzono istnienia ruchomości o wartości handlowej. Ustalony w toku postępowania egzekucyjnego, jedyny składnik majątku ruchomego w postaci samochodu osobowego marki B. (...) (rok produkcji 2004) nie został odnaleziony w siedzibie dłużnej spółki i nie udało się ustalić miejsca jego położenia. Z kolei należąca do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. nieruchomość okazała się być bardzo zaniedbana ma istotny negatywny wpływ na jej wartość handlową. Co więcej, jest na obciążona hipotekami o łącznej wartości 358.036,- zł. Do nieruchomości skierowana jest egzekucja, do której przyłączyło się 10 wierzycieli. Powyższe przekonuje, że uzyskanie zaspokojenia z majątku dłużnej spółki było faktycznie wykluczone. Powód nie mógł bowiem liczyć na uzyskanie zaspokojenia z nieruchomości dłużnej spółki, skoro wartość ustanowionych na niej hipotek najprawdopodobniej przenosi wartość nieruchomości, a powód nie posiadał zabezpieczenia hipotecznego swojej wierzytelności. W tych warunkach, okoliczności uzasadniające roszczenie powoda, w zakresie, w jakim to na nim spoczywał ciężar dowodu (art. 6 k.c.), należało zatem uznać za udowodnione. Dodać przy tym należy, że ocena tych okoliczności należy do Sądu a nie strony, a zatem ograniczenie się przez pozwanego do negocjowania wartości

i mocy dowodowej zgłoszonych dowodów, nie mogło przynieść spodziewanego rezultatu. W tym miejscu należy wskazać, że twierdzenia pozwanego o braku wykazania bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnej spółki, a tym samym braku spełnienia przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h., okazały się nieuprawnione. Zakres egzekucji oraz podjęte w jej toku czynności egzekucyjne pozwalały na ustalenie całokształtu stosunków majątkowych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., wskazując przy tym na brak możliwości zaspokojenia przez nią wierzytelności powoda. Faktem jest, że jeden ze składników majątku tej spółki w postaci samochodu marki B. nie został odnaleziony, a tym samym nie mógł być faktycznie przedmiotem egzekucji. Jeśli jednak pozwany twierdził, że spółka posiadała majątek niezbędny do zaspokojenia wierzytelności powoda, brak było przeszkód do jego wskazania, w tym w szczególności ujawnienia miejsca przechowywania w/w samochodu. Ponownie podkreślenia wymaga, że dla oceny zdolności dłużnej spółki do zaspokojenia jej zobowiązań istotne znaczenia mają jedynie jej faktyczne a nie potencjalne możliwości finansowo majątkowe. Co za tym idzie, nie jest możliwym uznanie dłużnej spółki za wypłacalną i przeciwstawienie tej okoliczności żądaniom opartym na przepisie art. 299 § 1 k.s.h., tylko na podstawie np. zapisów w księgach rachunkowych lub ewidencjach środków trwałych.

W myśl art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody. Podkreślenia wymaga, że zarówno podniesienie zarzutów z art. 299 § 2 k.s.h. jak i ich dowodzenie leży po stronie pozwanego członka zarządu (art. 6 k.c.). Przepis art. 299 k.s.h. przewiduje bowiem domniemanie winy członka zarządu w doprowadzeniu do braku możliwości uzyskania przez wierzyciela zaspokojenia. W niniejszej sprawie pozwany jedynie zasygnalizował okoliczności wynikające z w/w przepisów, oczekując najwyraźniej, iż to powód podejmie inicjatywę dowodową w celu wykazania, że doszło do uchybienia terminu do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oraz że w związku z tym wierzyciel poniósł szkodę. Stanowisko takie pozostaje oczywiście sprzeczne z treścią powołanego przepisu art. 299 § 2 k.s.h. Pozwany, chcąc wywodzić ze wskazanych tam przesłanek ekskulpacyjnych jakiegokolwiek skutki prawne, winien był uprzednio wykazać, że miały one miejsce. Tymczasem nie podjął on w tym kierunku jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej. Zwalniało to również Sąd z konieczności oceny zaistnienia w niniejszej sprawie przypadków określonych w powołanym przepisie.

Co za tym idzie, wobec wykazania przez powoda przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h. oraz braku skutecznych zarzutów ze strony pozwanego, roszczenie zgłoszone w pozwie należało uwzględnić co do zasady. Pozwany ponosił odpowiedzialność za niewykonane zobowiązania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wobec powoda. Wskazać należy, że obejmuje ona wszystkie zobowiązania dłużnej spółki, a zatem zarówno należność główną, jak i odsetki a także koszty procesu prowadzonego przez wierzyciela przeciwko spółce oraz koszty bezskutecznej egzekucji ( **vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2007r., sygn. akt III CSK 404/06, LEX Nr 457763; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r., sygn. akt III CZP 118/06, OSNC z 2007r., Nr 9, poz. 136). Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz łącznej kwoty 3.822,56 zł, obejmującej: należność główną wynikającą z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 23 marca 2012r., sygn. akt VI GNc 496/12 w wysokości 2.909,56,- zł, odsetki od tej kwoty liczone od dnia 14 października 2011r., koszty procesu w sprawie sygn. akt VI GNc 496/12 w wysokości 647,- zł, koszty egzekucji w wysokości 115,99 zł oraz koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 150,- zł. W ocenie Sądu, powód był uprawniony do żądania odsetek od należności głównej stwierdzonej nakazem zapłaty sygn akt VI GMc 496/12 w takiej postaci, w jakiej obciążały one dłużną spółkę. Istotna odpowiedzialności subsydiarnej z art. 299 § 1 k.s.h. polega bowiem na obowiązku spełnienia świadczenia, którego spółka sama nie zaspokoila. Nie ma zatem żadnego usprawiedliwienia dla ograniczania (przez przesunięcie terminu naliczania odsetek do dnia wezwania pozwanego do zapłaty) lub rozszerzania tej odpowiedzialności. Materiał dowodowy nie potwierdzał jednak istnienia wszystkich tak zgłoszonych wierzytelności. Powód nie powołał bowiem dowodu potwierdzającego przyznanie mu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym (kwota 150,- zł). Samo zgłoszenie zadania ich przyznania (we wniosku egzekucyjnym) potwierdzone w uzasadnieniu postanowienia Komornika Sądowego z dnia 28 września 2012r., sygn. akt (...)nie dowodzi jeszcze, że tego rodzaju wierzytelność powodowi przysługiwała. Przy

wydawaniu wyroku zaocznego, kwestia niedostatków natury dowodowej nie miała znaczenia, gdyż rozstrzygnięcie oparto wówczas na okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, gdyż nie budziły one wątpliwości (art. 339 § 2 k.p.c.). Obecnie jednak, w wyniku oceny całokształtu materiału dowodowego, należało dojść do częściowo odmiennych wniosków co do zasadności powództwa. Co do wskazanej kwoty zatem, roszczenie powoda, jako nieudowodnione, nie mogło zostać uwzględnione. Nadto powód domagał się zasądzenia odsetek od kwot obejmujących koszty procesu, koszty egzekucji i koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym. Tymczasem nie jest dopuszczalnym żądanie odsetek ustawowych od kwot stanowiących koszty postępowania ( **vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1996r., sygn. akt III CZP 1/96, OSNC 1996, Nr 4, poz. 57). W tym zakresie powództwo również nie zasługiwało na uwzględnienie. Co za tym idzie, zasadne roszczenie powoda obejmowało kwotę 3.672,56 zł (2.909,56 zł + 647,- zł + 115,99 zł) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 2.909,56 zł od dnia 14 października 2011r. Zgodnie z art. 347 k.p.c., po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Uwzględniając wskazane wyżej okoliczności, wskazujące że roszczenie stwierdzone wyrokiem zaocznym było częściowo nieuprawnione, wydany w sprawie wyrok zaoczny należało utrzymać w mocy co do kwoty 3.672,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.909,56 zł od dnia 14 października 2014r., tj. co do usprawiedliwionego żądania powoda, a w pozostałym zakresie wyrok ten uchylić i powództwo oddalić, orzekając jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 348 k.p.c. Sąd nie uwzględnił twierdzeń pozwanego co do braku po jego stronie winy w niestawiennictwie na rozprawie. W tym zakresie pozwany ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że osoba (dorosły domownik), która pod jego nieobecność odebrała kierowaną do niego korespondencję nie przekazała mu jej. Doręczenie korespondencji do rąk dorosłego domownika adresata, jest równoznaczne z doręczeniem jej adresatowi (art. 138 § 1 k.p.c.). Nadto należy mieć na uwadze, że pozwany nie zdołał nawet uprawdopodobnić przytoczonych w sprzeciwie twierdzeń o swojej nieobecności, nie wskazując okresu w jakim miałyby ona przypadać jak i jej przyczyn. Wreszcie, w ocenie Sądu, brak właściwej komunikacji między pozwanym a jego domownikami nie usprawiedliwia zaniecha pozwanego, tym bardziej że korespondencja została wydana domownikowi, gdyż podjął się on jej przekazania pozwanemu.

Powództwo zostało uwzględnione w 96,08% (oddalone w 5,92%) w następstwie czego stronom przysługiwał adekwatny do tego udział w kosztach procesu. Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 840,- zł w tym: opłata sądowa od pozwu w wysokości 192,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600,- zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. Nr 2013, poz. 490), koszty uzyskania informacji o aktualnym adresie pozwanego w wysokości 31,- zł oraz opłata skarbową uiszczoną od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Sąd nie uwzględnił wniosku powoda o przyznanie mu również kosztów uzyskania odpisu z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego w wysokości 60,- zł, skoro do pozwu załączono jedynie wydruk informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, którego uzyskanie jest wolne od opłaty. Pozwany poniósł koszty procesu w wysokości 617,- zł, obejmujące koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600,- zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. 2013r., poz. 461) i opłatę skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Wskazano wyżej przepis art. 348 k.p.c. nie uprawniał pozwanego do zwrotu kosztów (opłaty) sprzeciwu od wyroku zaocznego. Uwzględniając zakres, w jakim każda ze stron wygrała spór, powodowi przysługiwały koszty procesu w wysokości 807,07 zł (840,- zł x 96,08%), zaś pozwanemu w wysokości 36,53 zł (617,- zł x 5,92%), co po zbilansowaniu, dawało kwotę 770,54 zł (807,70 zł – 36,53 zł) należną powodowi. Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt III wyroku.